

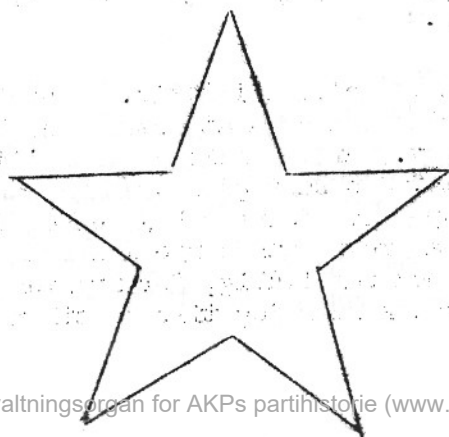
KAMP

OG SEIER

Nr. 3 Mars/april 1977

Innhold

Leder: Mobiliser massene til Faglig l.maifront	side 1
Kan vi gå inn for at fagforeninger slutter seg til både FFF og DNA-tog?	side 3
Reis kampen mot byråkratiske og sekteriske metoder i massemobiliseringa!	side 4
Om viktigheten av å mobilisere kvinnene	side 5
8.mars	side 6
Stor seier for januaroffensiven !?	side 7

MOBILISER MASSENE TIL FAGLIG 1.MAIFRONT!

Enda en artikkel om massemobiliseringa til 1.mai? Kan det være nødvendig? Det sto en artikkel om dette i forrige nummer av dette bladet, og det står en lang oppfordring i denne månedens nummer av TF. Og her kommer det altså enda en. Hva er dette "kjøret" uttrykk for? For to ting: For det første for at flertallet ennå ikke har grepet den rette linja for massemobilisering i praksis, sjøl om kanskje mange har klart å kvitte seg med en del feilaktige ideer på dette. For det andre for at ledende organer i partiet ser på dette som en svært alvorlig sak. Hvorfor er det så viktig med ei rett linje for å mobilisere massene. Som det har vært sagt før, så er det ikke bare for å få mange i toget. Vi mobiliserer massene fordi de er de virkelige heltene, uten dem så kan det ikke bli noen revolusjon, ingen sosialisme, ikke noe proletariats diktatur, ikke noen folkekrig dersom landet blir utsatt for imperialistisk aggresjon og okkupasjon. Faglig 1.maifront er et klassekamptog. Det skal drive fram massekampen, det skal vise bredden av den progressive og revolusjonære rørsle på sjølve 1.mai. Hele jobbinga med 1.mai-arbeidet skal være en bevegelse. Når 1.mai er overstått, skal vi ikke bare ha arrangert et tog som alle progressive har slutta opp om. Vi skal ha utvikla en mengde folk som før har vært passive, til å bli aktive klassekjempende, til å ha innsatt at de må slåss for kravene sine, at de må slåss for hovedparolene våre, at de må slutte seg til den progressive og revolusjonære rørsle. Og så mange som mulig av disse skal vi få til å forstå at de må slutte seg til eller iallfall la seg lede av det kommunistiske partiet. 1.maiarbeidet skal styrke kamplinja i fagforeningene og i de mange masseorganisasjonene og frontene. Det skal bringe fram mange nye folk som vil jobbe med SSK-arbeid, som vil bli med på å starte 3.verden-komite på stedet, som vil reise kampen mot nazistene, som vil kaste krftene inn i KF, osv., osv. Det skal rive sløret vekk fra øynene til så ~~xxx~~ mange som mulig av dem som framleis har illusjoner om revisjonistene, om Sovjet, om arbeideraristokratene i fagforeningene, og knytte dem til den revolusjonære og progressive bevegelsen. Det er dette som er målene våre, og hvis 1.maiarbeidet ikke tjener disse målene, så har det ikke så særlig mye for seg.

Men skal vi få til dette, så kreves det spesielle arbeidsmetoder, og framfor alt krever det at vi kvitter oss med en del feilaktige forestillinger om massene og hvordan vi skal mobilisere dem. I fjor var det nedgang i antall deltakere i toget i forhold til året før mange plasser. Hva var det uttrykk for? Det var uttrykk for at den bevegelsen jeg nettopp har snakka om, uteblei, ja at det tilogmed var frafall en del plassen.

Men så er det orientert om jeg gjentar det som er sagt. Det er først og fremst en del utrolig slapphet fra styrenes side når det gjelder rapporteringa. Dette er et alvorlig problem som komiteene må ta opp. Det er berøvet historiet om at det er en del avdelinger som ikke diskriktets jobbing. For mange av delingene står til med massemobilisering, og det er det ønskelig å gi tilbakemelding på hvis vi bruker den kommunikasjonsregelen som sier at "ingen leder har ansvar for feil" (1982) i strid med med den vanlige borgerlige oppfatninga) så står det ikke bra til. Dette er en del av de alle kamerater må gjøre for at 1.mai-jobbinga å løse.

Hvilke er hovedfeilene som det gjelder først og fremst å korrigere? Såvidt vi kan se, er det disse:

Kameratene venter på formelle initiativ, på at komiteer skal bli oppretta, på at løpesedler skal bli trykt, på at møter skal bli holdt, på at utvalg skal begynne å fungere, osv. Går det ikke an å mobilisere til faglig seksjon i FFF før denne er oppretta? Sjølsagt gjør det det, det er både viktig og nødvendig. Hvem skal egentlig opprette denne seksjonen og den faglige gruppa? Er det ikke viktig om nødvendig å trekke mange nye folk med på det fra starten? Jo, sjølsagt, men da må vi snakke med dem tidlig, før fronten er oppretta, før gruppene fungerer. Åssen vi skal gå fram, kommer jeg tilbake til nedenfor.

Kameratene starter jobbinga smalt med noen få folk i f.eks. kvinnegruppa som de veit er konsoliderte på hovedparolegrunnlaget til FFF. Så holdes det møte etter møte, uten at gruppa blir større, og på hvert møte diskuteres det åssen en skal mobilisere folk, men ingen bli mobilisert til å bli med i gruppa. Hva er det for feil som blir gjort?

For det første er det feilaktig å starte smalt, med bare de konsoliderte. Linja skal være å trekke så mange som mulig med fra starten av, ikke bare de som allerede står på hele platforma til FFF. Massene har krav å reise og saker å slåss for. Vi skal hjelpe dem å utforme krava, hjelpe dem å reise kampen, få dem til å slåss og demonstrere for krava sine på 1.mai. Derfor må vi trekke dem med helt fra starten, slik at grunnlaget for gruppene blir så bra og så riktig og så bredt som mulig fra første øyeblikk. Da kan vi få trukket enda flere med seinere, nettopp fordi grunnlaget blir riktigere,

For det andre er det feilaktig å starte slik at de som vi prøver å få med, i praksis må godta hele parolegrunnlaget for FFF (hovedparolene) før de kan slutte seg til. Hovedmetoden må være å utvikle folk fra det nivået de står på og få utvikla dem så langt fram mot hele parolegrunnlaget for FFF som mulig. Klarer vi å nå helt fram, er det bra. Klarer vi det ikke, er det også bra, såsant vi gjør det mulig for dem i praksis å delta i FFF-jobbinga. Da må vi starte med de sakene folk er opptatt av, enten det gjelder en av hovedparolene, f.eks. mot "Norsk Bront", eller en lokal kampsak. Vi gjør det klart for dem at det er viktig å reise kamp for den saka, at det kan gjøres i FFF, at de må bli med. Vi hjelper dem å utforme paroler hvis det er nødvendig, diskuterer med dem, viser etterhvert åssen de er en del av en større bevegelse som FFF er det rette uttrykket for. Vi åpner ikke med å si: "Se her er parolegrunnlaget for FFF, vil du ikke være med å gå i toget vårt på 1.mai?" Vi må se i øya at de fleste av de virkelige heltene da vil svare nei. Vi smaler ennå ikke mere enn ca. 1% av befolkninga i togene våre, og særlig mange flere blir det ikke heller om vi skal gå fram slik. Nei, vi sier: "Syns du ikke det er jævli med nazistene, nå må vi reise kampen mot dem". Eller vi sier: "Vi er en del folk som skal komme samnaen for å reise kampen her på plassen mot de utrykke arbeidsforholda. Vil du ikke bli med på å finne ut hva vi skal kreve og åssen vi skal mobilisere folk bak krava. Vi har tenkt å kjøre det fram i FFF-toget på 1.mai." Vi skal ikke drive buskagitasjon og holde FFF hemmelig helt til 30. april, langt ifra. Men det er ikke noe vits i, ja til- ogmed feilaktig, å drive iherdig agitasjon på hele platforma for folk før vi har fått dem til å ville slåss for iallfall ei sak, enten den nå er en lokalsak eller en av hovedparolene.

For det tredje er det feilaktig å gjøre sånn som det er lagt opp til en plass, at vi skal ditte og finne på lokale paroler, og så mobilisere på dem. Det er en revisjonistisk framgangsmåte som vi snarest bør kvitte oss med. Det er å gjøre seg sjøl til den virkelige helten og massene til stemmekveg, etter beste revisjonistisk oppskrift.

Altså: Sitt ikke og diskuter hvor breitt dere skal gå ut. Trekk alle som det overhodet er mulig å mobilisere på en eller annen bra sak, med fra starten av. Kanskje vil ikke alle disse gå i toget, men det kan likevel være mulig å få dem til å være med på jobbinga og mobiliseringa før 1.mai, hvis de mener det er viktig å slåss for de sakene de jobber med. Legg stor vekt på å utvikle folk politisk under marsjen, de som ikke vil gå i toget i starten, kan skifte standpunkt etterhvert hvis vi jobber på den rette måten. Legg stor vekt på å forklare reservasjonsretten for folk. Her skiller vi oss som ild fra vann fra revisjonistene. Gjør reservasjonsretten reell. De organisasjonsmessige tiltakene det krever, skal vi ta opp med styret.

Ta mål av dere til å gjøre et stort sprang framover i FFF-arbeidet i år! Det objektive grunnlaget er absolutt til stede, om det ikke blir stor framgang fra ifjor, skyldes det ingenting annet enn feilaktig jobbing fra vår side. Jeg har sjøl erfart at mange uorganiserte lett griper den rette linja medmassemobilisering, mens organiserte kamerater framleis bakser med feila fra fjoråret og ikke kommer seg ut av hengemyra. "Vi må ha tiltro til massene og vi må ha tiltro til partiet. Dette er to hovedprinsipper. Hvis vi tviler på disse prinsippene, vil vi ikke kunne oppnå noen ting." (Mao)

Pål

Kan vi "gå inn for" at fagforeninger slutter seg til både FFF og DNA-tog?

To ganger har denne motsigelsen vært brennaktuell hos oss. Det er sannsynlig at motsigelsen dukker opp igjen når 1.mai skal diskuteres i fagforeninga som jeg er med i.

1975 vedtok fagforeninga å slutte seg til både FFF og DNA-tog etter forslag fra en sosialdemokrat. Sos.demokraten mente at det måtte bli opp til medlemmene å avgjøre hvilket tog de ville delta i, og forslaget var: Fagforeninga oppfordrer til å slutte opp om 1.mai-arrangementene, det være seg FFF eller DNA, fagforeningsfana kan bæres i begge tog. Da dette forslaget kom, var det klart at det ikke var mulig å vinne tilslutning til FFF alene. Jeg stemte for forslaget og så det som $\frac{1}{2}$ seier.

1976 var det stemmelikhet for FFF og DNA-tog. Nytt kompromissforslag fra sos.demokraten. Denne gang ga forslaget uttrykk for den faktiske situasjonen i fagforeninga. Jeg stemte for og så det som $\frac{1}{2}$ tap.

Jeg mener å ha stått for ei riktig linje i utgangspunktet, slåss for å vinne tilslutning til FFF. Motsigelsen FFF - DNA-tog har stått skarpt i fagforeninga, men den blir tilslørt av kompromissforslaget som jeg støttet. Å godta slike kompromisser er å legge ned kampen for nettopp ei hovedparole vi reiser 1.mai. Gjør fagbevegelsen til en kampforganisasjon! Det gjør vi ikke ved å side stille FFF med DNA. Linja må være å reise kampen i fagbevegelsen for en riktig politikk, heller lide nederlag framfor å inngå råtne kompromisser med sosialdemokratiet.

I praksis har det ikke gått så ille som kompromissene ovafor skulle tilsi. I 1975 var det mye hets mot FFF fra DNA og Sam.org. som stemplet FFF som en studentdemonstrasjon som gjemte seg bak Faglig 1.mai-front. Samme dag som dette sto i avisen, kom annonse fra fagforeninga at den også støtta FFF. I 1976 hadde SV også tatt initiativ overfor fagforeningen 1.mai. SV fikk kun 2 svar fra interesserte organisasjoner, AKP (m-l) og fagforeninga som er nevnt. SV fant at det ikke kunne samarbeide med AKP, de kunne heller ikke samarbeide med fagforeninga som de mente måtte være et underbruk av AKP. Til fagforeninga het det at SV ikke ville arrangere tog, da oppslutninga var for dårlig. Også i 1976 gikk fagforeningsmedlemmer utelukkende i FFF.

Dukker det et nytt kompromissforslag opp vedrørende 1.mai i år, vil jeg gå mot det. Det viktigste er å mobilisere de fagorganiserte for FFF, fagforeningsfana får komme i annen rekke.

Gunnar

REIS KAMPEN MOT BYRÅKRATISKE OG SEKTERISKE METODER I MASSEMobilISERINGA!

Massemobilisering til FFF hemmes av avvik fra ei korrekt mlm-linje. Vi må ta et oppgjør med feilaktige metoder for å få gjennombrudd i massemobiliseringa.

Hovedparolene gir toget ei riktig innretting som skiller det skarpt fra de borgerlige arbeiderpartienes reaksjonære og opportunistiske valgtog.

Samtidig må hovedtongden av propagandaen legges på lokale kamp-saker, lokale paroler og dagskrav. Stilen med å plusse på lokale paroler i sluttfasen var utbredt i 8.mars-arbeidet, og viser at høyresekteriske avvik ikke er slått tilbake. Det er ei linje for å sabotere den lokale kampen, og også ei linje som hindrer massene i å se innholdet i og gripe de sentrale parolene.

Videre er det ikke tilstrekkelig å slå fast den politiske linja. "Den riktige linja alene er ikke nok til å lede klassekampen på en korrekt måte. - , sakens videre framgang (er) avhengig av det organisatoriske arbeidet, av organiseringa av kampen for å sette partilinja ut i livet, av den rette utvelgelsen av folk, av kontrollen med at vedtakene i de ledende organene blir utført". (Dimitrov)

Ei sentral oppgave er å opprette kvinneseksjoner overalt hvor det er mulig. I fjor ble dette flere steder "løst" på en ekstremt byråkratisk måte, ved å velge hovedansvarlige og dermed se seg ferdig med arbeidet. I år er det tatt tiltak i riktig retning ved å velge ei kjerne av jenter som kan fungere drivende i arbeidet. Denne seksjonsledelsen må jobbe i nært samarbeid med hovedkomiteen. Er så dette tilstrekkelig for å sette partilinja ut i livet?

Nei, så absolutt ikke! Men det er et utgangspunkt for å utvikle særegne metoder for mobilisering av kvinner. Ulike feilaktige linjer viser at det fortsatt finnes mye høyresekterisme og byråkratisk tenkning hos kvinnekadern. Skal nevne ulike typer:

1. Forslag på å danne lokale kvinnekomiteer under seksjonsstyret. Dette vil kreve mye kader og dermed svekke kvinnefrontgruppene og lokalkomiteene de fleste stedene. Det er ei linje for mange møter og for utvikling av kvinnesekterisme. Det er ei linje for å gjøre spørsmålet om særegen mobilisering til et spørsmål om å opprette et utall av komiteer. "Når fanden vil at intet skal skje ..."
2. Et annet forslag går ut på å overlate alt arbeidet til lokalkomiteene. Kvinnene skal trekkes med i lokalkomiteens arbeid og den særegne kvinnepolitikken skal utvikles ved at det dannes grupper på sørområder innafor komiteen (kvinnene trekkes seg bort i en krok og prater sammen?).

Nei jenter, dette holder ikke. Vi må utvikle ulike metoder for folk på ulikt nivå. Vi har få problemer med å trekke de mest framskredne inn i FFF-komiteene.

Vi er i ferd med å rette opp avviket fra ifjor som gikk ut på å "tappe" KF for de mest aktive jentene. Vi skal sikre at KF jobber sjølstendig med 1.mai-mob. som organisasjon, og går styrka ut av arbeidet.

Men kvinneseksjonen skal være mye breiere enn dette. Seksjonsledelsen må jobbe etter prinsippet om å spre ringer i vannet og bruke metoden med oppsøkende virksomhet. Et forslag er:

Lag en linjeseddel som omhandler viktige kvinnekraav på stedet.

NB! Husk å forklare hvilket tog som støtter krava konsekvent!

Gå på nære venner som ikke er medlemmer i KF. Det finnes ganske mange av dem. Gå på jenter som blei mobilisert gjennom 8. mars. Overbevis dem i den grad at de sprer løpesedler og diskuterer innholdet med venninnene sine, med familien, med arbeidskamerater eller i oppgangen i blokka hvor de bor.

Å gå på møter er vanskelig for mange jenter, ikke bare p.g.a. barnepass, men også fordi det er uvant. Å diskutere 1.mai med venninna si eller nabokona er et steg framover. Dette vil kreve tid, vil mange si. Ja, det vil det, men det er også et spørsmål om å utnytte masse små muligheter. Nå blir mye tid kasta bort på et utall møter. Dersom KF-gruppene bruker samme metoden, er det mulig å nå ut til mange. En mulighet som også bør utnyttes er lokalavisa. Prøv å få inn innlegg. Metodene er egnetlig utallige, bruk fantasien og stå på.

Annemor

OM VIKTIGHETEN AV Å MOBILISERE KVINNENE

I løpet av mobiliseringsperioden til 8.mars har det blitt gjort endel erfaringer som er viktig å få diskutert - særlig med tanke på den skoleringen hele partiet går igjennom på kvinnespørsmålet og med tanke på mobiliseringen til 1.mai. Er de revisjonistiske høyrefeila innen partiet slått tilbake på områder som kvinnepolitikken og massearbeid?

Det har rådet endel uklarheter i hvilken grad 8.mars-mobiliseringen skulle prioriteres i forhold til andre oppgaver. Jeg mener at etter KK-kampanjen skulle 8.mars-mobiliseringen være den viktigste oppgaven, at mobiliseringsarbeidet var hele partiets sak, ikke bare de kameratene som er aktive fra før innen KF. (Videre måtte de kameratene som er med i KF mest mulig frigjøres fra annet partiarbeid i innspurten?) og at avdelingsstyrene hadde grep om hvordan mobiliseringsarbeidet utviklet seg. Dette har fungert nokså forskjellig rundt omkring. Endel kvinnelige kamerater har arbeidet isolert på denne viktige oppgaven og endel har "druket" i møter og ikke vært istand til å komme seg ut med den politikken 8.marskomiteene og gruppene har stått for. Partiavdeleingene har mange steder som helhet ikke deltatt i 8.mars-arbeidet og derved heller ikke forstått viktigheten av å mobilisere kvinnemassene.

Partiets strategiske mål med aksjoner, bevegelser som 8.mars og organisasjoner som KF, dvs. forskjellige fronter og organisering av massene på rettferdige krav og riktig politikk, er å bygge en enhetsfront som stiller seg på arbeiderklassens side og på sikt - under partiets ledelse i kampen mot folkets fiender. Fritt utlagt etter Maos taler (i KK's torsdagsutgaver) - er ønsket om å styrke partiet ekte eller tilsynelatende, sterkt eller svakt. Om ønsket er tilsynelatende eller svakt rammer det kvinnepolitikken og prioriterer opp andre oppgaver. Om ønsket er ekte og sterkt, da legger dere vekt på mobiliseringen av kvinnene slik at kvinnemassen ut fra egne erfaringer organiserer seg på rettferdige krav og på sikt stiller seg under partiets ledelse.

Hovedparolene for 8.mars uttrykker et korrekt grunnlag for kvinnekampen og vi som har jobbet med mobiliseringen har opplevd at kvinnene har forstått og grepet kravene ut fra sine egne erfaringer. Vi har et stort omland av venner, men de må mobiliseres, forståelse for nødvendigheten av grundig mobilisering mangler fremdeles.

Manglende mobilisering tyder på manglende forståelse av at politikken 8.mars er viktige krav for kvinnene, likegyldig og mekanisk syn på 8.mars vil virke inn på 1.mai-mobiliseringen også, f.eks. manglende forståelse for at KF primært mobiliserer til kvinneseksjon 1.mai, at grundighet i diskusjonene og kamp på krava trengs. Likegyldig og lunken holdning med tanker som at "vi skal gå i tog fordi vi gjør det 8.mars eller 1.mai" i stedet for "vi skal mobilisere folk til tog fordi grunnlaget er bra". Hva vil det si å være ledende? Partiets rolle: - gå ut og propagandere en riktig politikk, få folk til å slutte opp om den. Få reaksjoner for å utvikle politikken og erfaringene for å legge opp metoder for å propagandere den... Dette er alles ansvar.

Dette kan ikke bli en grundig vurdering av gode og dårlige sider ved 8.mars-arbeidet - det blir skrevet for 8.mars og uten rapporter som grunnlag, bare bygget på egne og andres erfaringer. Det som enkelte (flere?) steder har hemmet mobiliseringsarbeidet er: Svak eller manglende forståelse av politikken bak hele 8.mars-grunnlaget.

Usikkerhet på organiseringsformen for 8.mars-komiteer, grupper i forhold til KF, daghjemsaksjonen, abortgrupper.

For dårlig konkret veiledning på løsning av lokale problemer og konkret veiledning på mobiliseringsarbeidet.

For svak ledelse av partiet på avd.plan gjennom hele mobiliseringsperioden.

Gode sider: Et riktig og bra politisk grunnlag for 8.mars-komiteene.

En riktig organiseringsmodell for 8.mars-komiteer og grupper.

(8.mars kvinnenenes kampdag - ikke kvinneorganisasjonenes, dvs. mobilisering av massene.)

At 8.mars blir markert mange steder i fylket - antakelig også framgang i antall deltakere i arrangementene.

LISA

8. MARS

Det har vist seg at mange kamerater i partiet ikke har forstått at det gjaldt å få "halve himmelen" til å reise seg for rettferdige krav 8.mars. Enkelte kamerater, og da i stort flertall kvinnelige kamerater som har jobba så godt de kunne, har blitt sittende alene med alle oppgavene. Massene har liggi foran oss enkelte steder. De har vist seg ivrige og har satt igang ting sjøl, men mangla erfaring. Resultatene har kanskje ikke blitt så oppløftende som de hadde tenkt seg. Mismotet har bredd seg og hele arbeidet falt til tider nesten sammen.

Hva har skjedd - jo, partimaeratene har ikke engang møtt opp på noen lokale 8.mars-møter. De har sitti på rava og sagt at de følte seg pressa til å gå og derfor ikke hadde lyst. Eller de hadde "viktigere" ting å gjøre.

Jeg vil si det så sterkt som at disse kameratene har sabotert kampen. De har ikke forstått viktigheten av 8.mars og betydninga av partiets ledende rolle. Disse kameratene begriper ikke hva masselinja går ut på, at det ikke ville bli noen virkelig enhetsfront uten kvinnene. Samtidig som det heller ikke ville bli noen enhetsfront uten partiet - og uten enhetsfronten ingen revolusjon. - Fram for metoden med kritikk/sjølkritikk for at vi skal lære av feilene våre og komme opp på et høyere nivå.

ULLA

STOR SEIER FOR JANUAROFFENSIVEN ! ?

103% viste KK-bareometeret og utifra ei målsetting på 90%, må vi vel si at dette var en seier.

Men hvis vi ser på rapportene som kom inn fra avdelingene i januar, ser vi store forskjeller. Flere avdelinger er ikke i mål. En virkelig januaroffensiv - en virkelig kampanje, er det få som har hatt. Men de aller fleste har hatt stor framgang og vervet mye i januar.

Hvorfor har vi så ikke hatt ei stor kampanje som skulle preget hele distriktet? Hovedmotsigelsen i partiet står fortsatt mellom ei korrekt ML-linje og ei linje av modernerevisjonistisk høyre-karakter. Jeg mener at det revisjonistiske hadde preget kampanja fram til januaroffensiven. Vi har gjort framskritt nå, men ikke det virkelige gjennombruddet. Ei avdeling sier det slik: "Vi har økt forståelsen for KK etter diskusjonene i januar og skulle sette igang ei kampanje. Men det blei liksom ikke noe sus. - Vi klarte ikke å organisere ei virkelig kampanje - rydde plass ved å prioritere ned andre saker. Dette må bety at vi ennå ikke ser betydninga av KK som dagsavis."

Utifra rapporter og inntrykk ellers: Vi har problemer - manglende grep, på to områder i KK-kampanja:

A) KK's strategiske betydning - KK som kollektiv propagandist, agitator og organisator, for målet vårt: den sosialistiske revolusjonen i Norge og kampen videre mot det klasseløse samfunn. Det må ikke bli en "tom frase" for oss hva Lenin sa om Pravdas betydning for revolusjonen i 1917. Det trengs studier og diskusjon. I APA's historie framheves likeledes E. r i Popullit's store betydning bl.a. for å spre den riktige linja for den anti-fascistiske kampen, da Albania var okkupert av Italia.

B) Organiseringa av kampanjen - som Stalin henviser til i artikkelen om organisering, så er det ikke nok å fatte vedtak om å så kornet, korna må i jorda også. Ellers blir det jo ikke noen frukter av vårt strev.

Vi må få grep - et kollektivt grep - om A og B, for som vi veit, er ikke KK-arbeidet slutt 1.april. (Det ville i tilfelle være en reaksjonær aprilspøk.) Etter 8.mars er ikke KK hovedoppgave lenger, men planer for partiet fram til sommeren -78, setter "å vinne slaget om å sikre KK som dagsavis" som étt av måla for planen.

Det trengs et fortsatt og bedra grep om KK. Vi er kollektivt ansvarlig for å sikre den målsettinga vi nå har. Alle skal i mål! (se bl.a. innsjurtartikkel i TF for februar.). Og vi skal gjennomføre neste etappe i kampanja for å

"SIKRE SLAGET OM Å SIKRE DAGSAVISA"

KK ansv. DS/AU